

Františkovo slovo

č.113

Papež: Prosme svatého Kajetána o chléb a práci

Očekávání věčné blaženosti nás nezbavuje úkolu činit tento svět spravedlivějším

Papež: Za šířením genderových teorií stojí velmi vlivné země

Rémi Brague: V islámu je nejhorší návrat ke kořenům

Rémi Brague: Každý pravověrný muslim musí usilovat o prosazení šariátu

Papež požádal o odpuštění ženy nucené k prostituci

Oheň Ducha svatého nás vede ke sblížení s druhými

První, která uvěřila v Božího Syna, je jako první přijata do nebe

Milosrdenství - nástroj společenství

Syrský patriarcha: Informační válka jde ruku v ruce s tou reálnou

Evropa se stará spíše o odchod migrantů z Libye než o samu situaci v této zemi, říká mons. Bugeja

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Prosme svatého Kajetána o chléb a práci

Vatikán/Argentina. Svatý Kajetán z Thiene (1480-1547), který působil v Itálii v první polovině 16. století a založil kněžskou kongregaci teatinů, se v Argentině slaví jako patron chleba a práce. Na jeho liturgickou památku, která letos připadá na zítřejší neděli, mnozí Argentinci uctívají světcovu památku v různých kostelech, které jsou mu po celé zemi zasvěceny.

Před nástupem na Petrův stolec poutníky pokaždé doprovázel také někdejší bueonosaireský arcibiskup, kard. Bergoglio. Slavil s nimi mši svatou v okrajové městské čtvrti Liniers a poté procházel proti proudu zástupu, který se do svatyně ubíral uctít sošku sv. Kajetána, zdravil věřící, rozmlouval s nimi a žehnal jim. Papež František na to vzpomíná v listě, který zaslal předsedovi Argentinské biskupské konference, mons. Arancedovi, a kterým biskupy vyzývá, aby dokázali s citem, blízkostí a láskou doprovázet všechny, kdo dnes žádají „chléb a práci“.

„Když jsem viděl úzkost mužů a žen, kteří hledají práci a nemohou ji nalézt, dokázal jsem jim pouze stisknout ruku, zmohl jsem se na pohazení a na pohled do očí plných slz. A pak jsem také ve svém nitru plakal“, píše Svatý otec a pokračuje: „Je velmi těžké potkat otce rodiny, který chce pracovat a nemá možnost získat práci. Prosme proto sv. Kajetána o chléb a práci. Chléb není tak těžké získat“, podotýká papež, „protože se vždy najde někdo, kdo se s tebou rozdělí. Avšak bez práce se problém vyřeší jen napůl“. V závěru poselství argentinským biskupům Svatý otec cituje lidovou moudrost, jež pohrdá člověkem, který by chtěl těžit z druhých. Právě práce totiž člověku propůjčuje důstojnost a umožňuje mu přinášet domů chléb, plod každodenní námahy, zdůrazňuje papež v souvislosti s nedělní liturgickou památkou sv. Kajetána.

Angelus

7.8.2016

Očekávání věčné blaženosti nás nezbavuje úkolu činit tento svět spravedlivějším

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V dnešním evangeliu (Lk 12,32-48) Ježíš mluví ke svým učedníkům o tom, jaký postoj mají zaujmout vzhledem ke konečnému setkání s Ním a vysvětluje, jak očekávání tohoto setkání má podněcovat k životu bohatému na dobré skutky. Mimo jiné říká: „Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřete si měšce, které nezpuchří, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere“ (v. 33). Je to pozvání docenit almužnu jako skutek milosrdenství, nevkládat důvěru do pomíjivého majetku, nelnout k věcem a neužívat je egoisticky, nýbrž podle Boží logiky, logiky pozornosti k druhým, logiky lásky. Můžeme být sebevíc vázání k penězům, mít spoustu věcí, ale nakonec si je s sebou nevezmeme. Pamatujte si, že „rubáš nemá kapsy“.

Ježíšovo učení pokračuje třemi stručnými podobenstvími na téma bdělosti. Bdělost je důležitá, být pozorní, být v životě bdělí. První je podobenství o služebnících, kteří v noci očekávají pánův návrat: „Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí“ (v. 37). Je to blahoslavenství očekávání Pána ve víře, připravenosti v postoji služby. On je přítomen každý den, tluče na bránu našeho srdce. A blahoslavený bude ten, kdo otevře, protože dostane velkou odměnu, totiž samotný Pán se učiní služebníkem svých služebníků – a to je krásná odměna – na velké hostině v jeho království On sám jim přijde posloužit. V tomto podobenství, zasazeném do nočního času, Ježíš načrtává život jako bdění činného očekávání, jež předchází zářícímu dni věčnosti. Abychom tam měli přístup musíme být připraveni, bdělí a nasazení ve službě druhým v útěšné perspektivě, že „tam“ nebudeme už my sloužit Bohu, ale On sám nás přijme u svého stolu. Když se nad tím lépe zamyslíme, děje

se to už nyní pokaždé, když se setkáváme s Pánem v modlitbě nebo ve službě chudým a zejména v eucharistii, kde On připravuje hostinu, aby nás sytil svým Slovem a svým Tělem.

Druhé podobenství vychází z obrazu nepředvídatelného příchodu zloděje. Tato skutečnost vyžaduje bdělost. Ježíš vsutku povzbuzuje: „I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete“ (v. 40). Učedník je ten, kdo očekává Pána a jeho Království. Evangelium objasňuje tuto perspektivu třetím podobenstvím o správci domu po pánově odjezdu. V prvním obrazu správce věrně plní své úkoly a dostává odměnu. V druhém obrazu správce zneužívá své autority a tluče čeledíny, proto - když se pán nečekaně vrátí - bude potrestán. Tato scéna popisuje situaci běžnou také v našich dnech: mnoho nespravedlnosti, násilí a každodenních špatností má původ v ideji chovat se jako páni života druhých lidí.

Ježíš nám dnes připomíná, že očekávání věčné blaženosti nás nezavazuje úkolu činit tento svět spravedlivějším a obyvatelnějším. Ba naopak, právě tato naše naděje na Království na věčnosti nás podněcuje k činnosti na zlepšení pozemského života, zejména našich nejslabších bratří. P. Maria kéž nám pomáhá, abychom nebyli lidé a společenství žijící zploštěni v přítomnosti nebo ještě hůře nostalgicky se ohlížející zpátky, nýbrž vykračující do Boží budoucnosti, směrem k setkání s Ním, naším životem a naší nadějí.

Po společné modlitbě Anděl Páně papež František znovu vyzval k modlitbám za oběti války v Sýrii:

„Drazí bratři a sestry, ze Sýrie bohužel nadále přicházejí zprávy o civilních obětech války, zejména v Aleppu. Je nepřijatelné, že tolik bezbranných lidí – a také tolik dětí – má platit cenu konfliktu, cenu za uzavřenost srdcí a nedostatek vůle k pokoji na straně mocných. Modlitbou a solidaritou jsme nablízku syrským bratřím a sestrám a svěřujeme je mateřské ochraně P. Marie. Pomodleme se všichni ve chvíli ticha a poté společně Zdravas Maria.

8.8.2016

Papež: Za šířením genderových teorií stojí velmi vlivné země

Itálie. „Děti se dnes ve školách učí, že si každý může zvolit své pohlaví. Proč se to děje? Protože učebnice jsou vlastnictvím lidí a institucí, které na ně dávají peníze. Jde tu o ideologické kolonizace, které podporují také velmi vlivné země“, řekl papež František při setkání s polskými biskupy ihned po příjezdu do Krakova (27.7.) Jak dodal slovy Benedika XVI., „žijeme v době hříchu, který útočí na Boha Stvořitele“. Nauka o genderu se přitom může zaštiťovat také ušlechtilými cíly – kupříkladu výchovou proti sexuálnímu násilí a diskriminaci na základě sexuální identity a orientace, vysvětluje **prof. Massimo Gandolfini**, primář oddělení neurochirurgie a neurologie v jedné z nemocnic severoitalského města Brescia.

“Něco takového samozřejmě spadá do výchovného působení školy, která je druhou výchovnou instancí, zatímco první, jak bych rád zdůraznil, je rodina. Zastupuji výbor italských rodičovských asociací, kterému jsme dali název: “Braňme své děti” a který s nikým nechce válčit, nýbrž spolupracovat. Pokud je účelem školních seminářů zabránit vraždám žen a násilí na lidech vůbec, plně s nimi souhlasíme. Často však tyto vzdělávací programy mluví o výchově k genderové identitě, což je něco jiného. Míní se tím filosofie genderu, která vznikla ve Spojených státech amerických a pro kterou neexistují dvě pohlaví, nýbrž blíže neupřesněný počet “genderových identit”. Znamená to tedy, že vychováváme naše děti k tomu, aby říkaly: “Máte sice pohlaví – mužské anebo ženské – ale genderová příslušnost závisí na vašem přání a svobodné volbě”. A to je zcela nepřijatelné.”

Genderové teorie také zkreslují vzájemné vztahy muže a ženy – namísto smlouvy hlásají jejich nesmiřitelné nepřátelství...

“Právě tak. Papež citoval Benedikta XVI. a spolu s ním poukázal na to, že za ideologií genderu stojí kapitál, velké peníze. Z toho důvodu je nutné chránit nejslabší – a těmi děti bezpochyby jsou. Jak je vůbec možné dítěti říci, že si může vybrat svou sexuální orientaci? Škola by neměla vnášet zmatek, nýbrž pomáhat, utvrzovat jistotu. Zároveň by měla předávat přesvědčení, že muž a žena nejsou dva ozbrojení nepřátelé, ačkoli se mezi sebou liší. Rozdílnost však neznamená nerovnost. Bohužel se zde však přináší poselství antagonismu. Přirozená krása spočívá v tom, že se muž a žena navzájem doplňují – jeden pomáhá druhému, vnášejí svá rozdílná specifika, která jako celek tvoří krásu lidství. Děti musí být vedeny k těmto hodnotám – nikoli ke kontrastu mezi mužem a ženou. Rozdíly dvou pohlaví jsou cosi nádherného a jsou projevy jediné základní rovnosti – a tou je lidská důstojnost.”

8.8.2016

Rémi Brague: V islámu je nejhorší návrat ke kořenům

Francie. Přestože tzv. Islámský stát nelze ztotožňovat s celým islámem, je nicméně pravda, že je výrazem jednoho z islámů – říká prof. Rémi Brague. Tento francouzský filosof a znalec arabského myšlení vstoupil do diskuse následující po nedávných útocích v Západní Evropě. V rozhovorech, které udělal (Le Figaro, Valeurs actuelles, Il Foglio), poukazuje na to, že situovat islamisty mimo islám je neoprávněné.

Ve skutečnosti jsou jejich činy pokusem následovat jednání, které nejstarší biografie připisují Mohamedovi. Je to zároveň také největší problém v postulované reformě islámu. Prof. Brague poznamenává, že pro muslimy nemůže být vzorem pokoncilní obnova církve, neboť koncil měl být návratem k ideálním počátkům křesťanství. V islámu je ovšem nejhorší právě jeho počátek, kterého se dnešní islamisté dovolávají. V evangeliích nenajdeme pobídky k násilí, ale v Koránu a v Hadísách ano, čteme-li je doslova – dodává prof Brague v rozhovoru pro Le Figaro.

Rychlá radikalizace mladých muslimů francouzského filosofa nepřekvapuje. Velmi často v sobě nosí pocit viny, protože příliš podlehli západní mentalitě. V takové situaci se jim terorismus jeví jako rychlá cesta očistění skrze oběť vlastního života. Podle prof. Brague a nebyl nedávný případ útoku na kněze v Rouen náhodný. Islamisté si uvědomují, že základem západní civilizace je křesťanství, a proto se stal jejich cílem kněz.

Prof. Brague rovněž připouští, že islamisté usilují o vyvolání občanské války ve Francii. Počítají s tím, že po dalších útocích stát posílí represe, které zmobilizují a sjednotí všechny muslimy, kteří tam žijí. Na druhé straně se však domnívá, že nejhorší řešením pro Evropu by byla nečinnost. Ve skutečnosti totiž „tzv. Islámský stát i umírnění muslimové mají tentýž cíl: podřídit svět šariátnímu právu. Násilí není jediným prostředkem a často přináší opačné efekty než byly zamýšleny, protože může vést k probuzení napadených národů. Tzv. měkké prostředky, nenápadné a trpělivé, jako je společenský nátlak a propaganda jsou asi nejnebezpečnější, protože jsou nejúčinnější,“ usuzuje v rozhovoru pro deník Il Foglio prof. Brague.

13.8.2016

Rémi Brague: Každý pravověrný muslim musí usilovat o prosazení šariátu

Francie. Papež nemluvil přímo o násilí islamistů, tedy o násilí páchaném muslimy ve jménu islámu, ale o konkrétním a skutečném násilí, jehož existenci nikdo nedokáže zabránit, řekl v rozhovoru pro polský týdeník *Gość Niedzielny* (14/8/2016, č. 33) francouzský filosof a znalec arabského myšlení, prof. Rémi Brague. Reagoval tak na bouřlivé ohlasy na slova papeže Františka při tiskové konferenci během letu z Krakova. Tento autor mnoha studií z oboru historie arabské a orientální filosofie a filosofie náboženství se snaží ve veřejné debatě

poukazovat na složitost islámského světa, kterému evropští komentátoři často podsouvají svou západní perspektivu.

Ani ve Francii ani v žádné jiné evropské zemi neexistuje nic takového jako „muslimská komunita“, která by tvořila jednotný celek, a tím méně komunita, která by měla legální představitele - reaguje prof. Brague na dotaz, proč dosud francouzští muslimové nevyšli do ulic na důkaz solidarity s oběťmi útoků a proti násilí Islámského státu. - Muslimové ve Francii, bez ohledu na to, zda jsou či nejsou francouzské národnosti, jsou výrazně rozděleni podle zemí původu. Patří do různých malých bratrstev, která se liší i co do vztahu k náboženství. Jak imámové, tak i obyčejní věřící se dostávají do nesmírně obtížné situace, protože násilí, kterého se Islámský stát dopouští, a útoky, k nimž se hlásí, jsou naprosto stejné činy, jaké na počátku existence islámu páchal Mohamed a jeho následovníci. A Korán jasně říká, že Mohamed je „dobrým příkladem“ (Korán XXIII,21). Jak tedy mají muslimové vyjít do ulic a protirečit sami sobě? - ptá se profesor pařížské Sorbony a mnichovské Ludwig Maximilian Universität.

Profesor Brague nepopírá, že mezi islámem a islamismem existuje dělicí čára, nicméně podle něj se týká pouze stupně angažovanosti a nikoli povahy náboženství. „Jak islamisté, tak i tzv. umírnění muslimové, mají už čtrnáct století stejný cíl. Tím cílem je dobýt svět a podřídit ho islámskému právu. Různí se pouze výběrem prostředků, které k tomu mají sloužit. Umírnění mohou být nenápadnější a trpělivější, což se v dlouhodobé perspektivě může ukázat jako účinnější metoda. Skutečný rozdíl, na který se nesmí zapomínat, spočívá v oddělování islámu od konkrétních muslimů. Jejich postoje jsou totiž velmi různé a zachovávají odstup od islámu, který často dominoval v zemích jejich původu,“ dodává francouzský filosof.

Redaktorka nato připomněla osobní příběhy muslimů, kteří konvertovali ke křesťanství. Vyprávěli mi hrůzné historie o tom, co se děje v zemích, odkud přišli. Každého z těchto lidí se pokusili zabít vlastní rodiče, protože to je povinnost muslima: zabít dokonce i vlastní dítě, pokud přijme Krista. Proč je tedy chybné mluvit o tom, že násilí je do islámu vepsané? - ptala se Joanna Bałkiewicz-Brožek.

Sám Mohamed zanechal příkaz: „Toho, kdo změní víru, zabijte!“ Ve světle islámu je přestup na křesťanství poklesnutím do statutu nevěřícího člověka, a takového muslimové považují za „nejhoršího ze zvířat“ (Korán VIII, 22), potvrzuje prof Brague.

Imám z Nice po vraždě P. Hamela uvedl v rozhovoru pro italský deník „Il Giornale“, že za útoky může francouzská laickost. Co si o tom myslíte? - ptala se dále polská novinářka. „Vůbec mě to nepřekvapuje. Je to typické myšlení mnoha muslimů, ale i tzv. užitečných idiotů. Podle tohoto schématu, které se ovšem netýká pouze muslimů, je vina připisována vždycky druhým. V různých dobách a na různých místech tak za všechno mohli Židé, Američané, zednáři nebo jezuité. Násilí je tu definováno jako odpověď na předchozí násilí,“ glosuje Rémi Brague a připojuje podrobnější analýzu dilemat a situací, před nimiž stojí dnešní migranti.

Muslimové, kteří jsou uvědomělými vyznavači islámu, se musí cítit špatně v jiné společnosti. Podle islámského práva má muslim právo cestovat do zemí „nevěřících“, ale nemá se v nich usídlit. Pokud byla jeho země podmaněna jinověrci, jak se to stalo například ve Španělsku, na Balkánu nebo v Sýrii, muslim naopak emigrovat musí. Pokud z vlastní vůle přijel do nemuslimské země, tedy na místo, které koránské právo nazývá jako „dům války“ bude vždy žít rozdvojeně, bude-li chtít zůstat věrný islámu, upozorňuje Rémi Brague.

Redaktorka opět cituje již zmíněného imáma z Nice: „Šariát je právem Alláha a nikoli státu. Identifikuji se s francouzským národem a chtěl bych, aby zavedl takové zásady, které dovolí prožívat víru nejen v privátním prostoru. Jsou to zásady božského práva, tedy Alláha.“ „Deklarace tohoto imáma je upřímná - reaguje prof. Brague. Vyplývá přímo z povahy islámu. Říkáme, že jde o náboženství, protože na něj pohlížíme prizmatem křesťanského myšlení. Pro nás je náboženství modlitba, kult, půst či pouť. Oproti tomu islám je především právní systém. Podle islámského myšlení Bůh nadiktoval právo v Koránu a všechno, co dělá a

prohlašuje Mohamed, je zdrojem práva. Jde o pravidla a směrnice, které se formulují v různých prostředích různě: čtyři sunnitské školy, o šíitských nemluvě, představují šariát. Rozdíly mohou nastávat, ale základ zůstává neměnný: právo stanovuje Bůh a jedině on je právoplatným zákonodárcem. A žádné právo ustanovené člověkem, nemůže stát nad božským. Muslim, který si je vědom toho, co islám vyžaduje, se tedy musí domáhat, aby se stát - Francie nebo jiná země, ve které se usadí - podřídil šariátu. A musí udělat všechno pro to, aby se to stalo skutečností, vysvětluje prof. Brague.

Problémy spojené s integrací jsou tedy značné. Podle francouzského filosofa se společnost už do jisté míry začala probouzet, ale „týká se to pouze intelektuálů, novinářů a politiků, tedy menšiny. Stále obtížnější je říkat, že to všechno, co se děje, nemá nic společného s islámem, který je náboženstvím lásky, tolerance a míru. Už dávno jsme přestali mluvit o asimilaci, která se ukázala nereálná. A nyní se ukazuje, že problémy jsou i s integrací,“ řekl v rozhovoru pro polský týdeník *Gość Niedzielny* profesor Rémi Brague.

13.8.2016

Papež požádal o odpuštění ženy nucené k prostituci

Vatikán. V rámci „Pátků milosrdenství“ Svatý otec včera v podvečer navštívil římský dům „Komunity papeže Jana XXIII“, kterou v sedmdesátých letech minulého století založil italský kněz don Oreste Benzi. Tento muž, u kterého byl před dvěma lety zahájen kanonizační proces, věnoval celý svůj život lidem na okraji společnosti. Petrův nástupce se v římském azylovém domě setkal s dvaceti ženami, kterým se podařilo vymanit ze spirály obchodu s lidmi a z prostituce. Šest jich pochází z Rumunska, čtyři z Albánie, sedm z Nigérie a další tři z Tuniska, Itálie a Ukrajiny. Jejich průměrný věk je 30 let. Všechny se staly obětí těžkého fyzického násilí a žijí pod zvláštní ochranou. Papeže spolu s nimi přivítal nynější generální zodpovědný komunity (a první nástupce dona Benziho) Giovanni Paolo Ramonda, duchovní asistent Don Aldo Bonaiuto, dva sociální pracovníci a správkyňe tohoto zařízení na severu Říma.

Páteční gesto papeže Františka je dalším apelem na svědomí ve věci boje proti obchodu s lidmi, který Svatý otec opakovaně definoval jako „zločin proti lidskosti“ a „ránu na těle současného lidstva a na Kristově těle“. Zodpovědný komunity Jana XXIII. papeži představil projekt nazvaný „Toto je mé tělo“, který se staví proti nucené prostituci, sexuálnímu průmyslu a nedůstojné poptávce klientů. Za pětadvacet let služby v rámci tohoto projektu opustilo ulici více než 7000 žen, které se vrátily do normálního života. Komunita pracuje prostřednictvím 21 pouličních jednotek a zhruba čtyř stovek programů, které těmto ženám poskytují péči a ochranu. Naplňuje tak slova svého zakladatele, dona Benziho, který říkával: „Žádná žena se nerodí prostitutkou, ale vždy je tu někdo, kdo ji k tomu přiměje“.

Papežovu návštěvu v azylovém domě pro oběti sexuálního obchodu popisuje duchovní asistent komunity Jana XXIII., **don Aldo Bonaiuto**:

„Bylo to veliké překvapení, zejména pro dívky, které si prošly velkým utrpením kvůli sexuálnímu zotročení. Svatý otec za nimi přijel, aby se s nimi setkal a vyslechl jejich osudy. Byly to tedy chvíle doprovázené pláčem, které vypovídaly o prožitém utrpení, ale také momenty útěchy díky objetí Svatého otce. Papež užil velmi krásná, ale zároveň silná slova. Jménem všech křesťanů požádal o odpuštění za násilí a zlo, které tyto dívky musely snášet. Jeho slova vyvolala skutečně hluboké pohnutí. Svatý otec dlouho naslouchal příběhům těchto dívek a jeho dojetí bylo patrné. Každou z nich objal, včetně ženy, která přišla právě včera večer a která byla bohužel donucena porodit na ulici a přihlížet, jak dítě umírá v jejím objetí. Svatý otec tedy na vlastní oči vnímal tyto dramatické příběhy a viděl rány, které ženy utrpěly – ukázaly mu pohmožděniny, zmrzačení, jizvy po uříznutém uchu...“

Jak reagovaly na setkání s papežem?

"Byly velmi udivené, protože nečekaly, že přijde. Řekli jsme jim, že přijde známá osobnost, ale nic víc. Bylo jasné, že se něco bude dít, ale nikdy by si nemohly představit, že přijede Svatý otec. Jejich překvapení tedy bylo obrovské! Byly v šoku – ale v šoku ze štěstí."

S jakými příběhy tyto ženy do azylového domu přicházejí?

"Bohužel si prožily násilí, zneužívání a podvody. Jsou tu dívky s vážnými psychiatrickými problémy. Jsou to ženy, kterým už nikdo nevrátí fyzické, ale především psychické zdraví. O zdraví je obrali jejich klienti, muži, kteří se domnívají, že mají právo si ze sexuálních pohnutek kupovat ženské tělo. Na ulicích je více než sto tisíc žen, které se prostituují."

Papež mluvil o tom, že obchod s lidmi je ranou lidstva a přirovnal jej k jedné z Kristových ran...

"Je to rána, jak zdůrazňujeme v naší kampani "Toto je mé tělo", které jsme chtěli dát právě tento název. Zdůrazňuje, že nastal čas bránit poptávce, přičemž odkazuje na severský model, kde něco takového funguje. Nesmíme podporovat klientelu, protože pouze tak se zastaví hrůzný trh prostituce. Jedině tak se změní tato strašná sexistická mentalita, která se domnívá, že si člověka můžeme koupit."

Angelus

14.8.2016

Oheň Ducha svatého nás vede ke sblížení s druhými

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Evangelium této neděle (Lk 12,49-53) je součástí učení, které Ježíš předkládal učedníkům, když vystupoval do Jeruzaléma, kde jej čekala smrt ukřižováním. Účel svého poslání vysvětlil pomocí třech obrazů: *ohně, křtu a rozdělení*. Dnes budu mluvit o prvním z nich, tedy o ohni.

Ježíš jej vyjadřuje těmito slovy: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul!“ (v.49). Ježíš mluví o *ohni* Ducha svatého, živé přítomnosti, která v nás působí ode dne našeho křtu. Oheň je tvůrčí síla, která očišťuje a obnovuje, spaluje každou lidskou ubohost, každé sobectví a každý hřích, proměňuje nás zevnitř, obrozuje a uschopňuje nás k lásce. Ježíš si přeje, aby se v našem srdci rozhořel Duch svatý, protože jedině od srdce se může šířit žár božské lásky a rozvíjet se Boží království. Nevychází z hlavy, vychází ze srdce. Proto si Ježíš přeje, aby tento oheň vstoupil od našeho srdce. Otevřeme-li se plně působení tohoto ohně, kterým je Duch svatý, daruje nám odvahu a zápal, abychom všem hlásali Ježíše a Jeho útěšné poselství milosrdenství a spásy a beze strachu pluli na otevřeném moři. Oheň však začíná v srdci.

Při plnění svého poslání ve světě potřebuje církev – to znamená my všichni – pomoc Ducha svatého, abychom se nenechali brzdit strachem a kalkulem a nezvykli si putovat pouze uvnitř bezpečných hranic. Tyto dva postoje činí z církve funkcionářskou církev, která nikdy neriskuje. Apoštolská odvaha, kterou v nás jako oheň rozněcuje Duch svatý, nám však pomáhá překonávat zdi a bariéry, umožňuje nám být kreativní a uvádí nás do pohybu, abychom šli také po cestách neprobádaných či nepohodlných a nabízeli naději těm, které potkáme. Tento oheň Ducha svatého nás povolává, abychom se stále více stávali společenstvím vedených a přetvářených lidí, kteří jsou plni porozumění, mají široké srdce a radostnou tvář. Více než kdy jindy je dnes potřeba kněží, zasvěcených osob a věřících laiků, kteří hledí pozorným zrakem apoštolů, projevují soucit, zastavují se před obtížemi a materiální i duchovní chudobou a charakterizují tak evangelizaci a misijní poslání uzdravujícím rytmem sblížení. Právě oheň Ducha svatého nás vede, abychom se stávali bližními těm druhým: trpícím, potřebným, tolikeré lidské bídě, četným problémům, uprchlíkům, utečencům a.. těm, kdo trpí. Oheň vycházející ze srdce.

V této chvíli s obdivem myslím zejména na četné kněze, řeholníky a věřící laiky, kteří se po celém světě s velikou láskou a věností věnují hlásání evangelia, nezřídka také za cenu života. Jejich příkladné svědectví nám připomíná, že církev nepotřebuje byrokraty a pilné funkcionáře, nýbrž nadšené misionáře, stravované horlivostí nést všem útěšné Ježíšovo slovo a Jeho milost. Toto je oheň Ducha svatého. Pokud církev tento oheň nepřijme nebo mu nedovolí vstoupit, stane se studenou či vlažnou církví, která nebude schopna dávat život, protože bude tvořena jen studenými a vlažnými křesťany. Prospěje nám, zastavíme-li se dnes na pět minut a položíme si otázku: „Jak je na tom moje srdce? Je studené? Je vlažné? Je schopno přijmout tento oheň?“ Vezměme si na to pět minut. Všem nám to prospěje.

A prosme Pannu Marii, ať spolu s námi a za nás prosí nebeského Otce, aby na všechny věřící sestoupil Duch svatý, božský oheň, který rozehřívá srdce a pomáhá nám být solidární s radostmi a utrpeními našich bratří. Ať nás na naší cestě posiluje příklad svatého Maxmiliána Kolbeho, mučedníka lásky, jehož památka připadá na dnešek, a ať nás učí žít ohněm lásky k Bohu a k bližnímu.

Angelus

15.8.2016

První, která uvěřila v Božího Syna, je jako první přijata do nebe

Drazí bratři a sestry, dobrý den a požehnaný svátek Nanebevzetí!

Evangelium (Lk 1,39-56) z dnešní slavnosti Nanebevzetí Panny Marie líčí setkání Marie s příbuznou Alžbětou a zdůrazňuje, že „Maria se vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách“ (v.39). Tehdy Maria pospíchala do městečka nedaleko Jeruzaléma, aby se setkala s Alžbětou. Dnes však rozjímáme o její cestě do nebeského Jeruzaléma, aby konečně spatřila tvář Otce a znovu uviděla svého Syna Ježíše. Ve svém životě častokrát stoupala do hor, až k tomu poslednímu bolestnému výstupu na Kalvárii, kdy byla přidružená k tajemství Kristova utrpení. Dnes na ni hledíme, jak dosahuje Božího vrchu, „oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy“ (Zj 12,1), jak říká kniha Zjevení, a překračuje práh nebeské vlasti.

Byla první, která uvěřila v Božího Syna, a je první z nás, která byla přijata do nebe s duší i tělem. Jako první přijala a chovala Ježíše, když byl dítě, a jako první je přijata Jeho náručí, aby byla uvedena do Otcova věčného království. Maria, pokorná a jednoduchá dívka ze zapadlé vesničky na periferii římského impéria, právě proto, že přijala a žila evangelium, byla přijata Bohem, aby stanula vedle Synova trůnu. Takto Pán sesazuje mocné z trůnu a povyšuje ponížené (srov. Lk 1,52).

Mariino Nanebevzetí je velké tajemství, které se týká každého z nás, týká se naší budoucnosti. Maria nás totiž předchází na cestě, kterou se vydali ti, kdo prostřednictvím křtu spojili svůj život s Ježíšem, stejně jako s Ním spojila svůj život Ona. Dnešní slavnost nám dává spatřit nebe a předznamenává „nová nebesa a novou zemi“, vítězství vzkříšeného Krista nad smrtí a definitivní porážku zlého. Jásot pokorné galilejské dívky vyjádřený chvalozpěvem *Magnificat* se stává hymnem celého lidstva, které se raduje, když vidí Pána, jak se sklání ke všem pokorným tvorům, mužům i ženám, aby je přijal k sobě do nebe. Pán se sklání k pokorným, aby je povýšil, jak jsme slyšeli v Mariině chvalozpěvu *Magnificat*.

A tento chvalozpěv nás přivádí také k zamyšlení nad aktuálními bolestnými situacemi. Pomysleme zejména na ženy, které v životě strádají a trpí násilím, na ženy zotročené svévolí mocných, na děvčátka nucená k nelidským pracím, na ženy donucené podrobovat se tělesně i duchovně mužské žádostivosti. Kéž mohou co nejdříve začít život pokoje, spravedlnosti a lásky v očekávání dne, kdy se konečně ocitnou v rukách, které neponižují, ale nežně povznášejí a uvádějí do nebe. Maria, žena, dívka, která ve svém životě tolik vytrpěla, nás přivádí k tomu, abychom přemýšleli o těchto strádajících ženách. Prosme Pána, aby je vedl za ruku cestou života a vysvobozoval je z otroctví.

Obraťme se nyní s důvěrou k Marii, přeladké nebeské Královně a prosme ji: „Daruj nám pokoj, bdi nad námi a učiň, ať naplnění radostí spatříme tvého Syna v nebi“ (hymnus druhých nešpor).

Milosrdenství - nástroj společenství

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes se chceme zamyslet nad zázrakem rozmnožení chleboů. V úvodu jeho popisu podaného Matoušem (srov. 14,13-21) se Ježíš dozvěděl zprávu o smrti Jana Křtitele a vydal se lodí přes jezero hledat „opuštěné místo, aby byl sám“ (v.13). Lidé to však pochopili a předešli ho, takže „když vystoupil, uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné“ (v.14). Takový byl Ježíš: plný soucitu a starostí o druhé. Překvapuje odhodlanost těchto lidí, kteří se obávají, že budou opuštěni a zůstanou sami. Zemřelý Jan Křtitel, charismatický prorok Ježíšovi důvěřoval a sám o něm řekl: „Ten, který má přijít po mně, je mocnější než já“ (Mt 3,11). Zástup jej tak sleduje všude, naslouchá mu a přináší mu svoje nemocné. A když to Ježíš uviděl, bylo mu jich líto.

Ježíš není chladný, nemá chladné srdce, je schopen soucitu. Na jedné straně pociťuje k tomuto zástupu lidí vazbu a nechce, aby odcházeli; a na druhé potřebuje být sám, v modlitbě, s Otcem. Často stráví noc na modlitbě se svým Otcem. Také onoho dne se tedy Mistr lidem věnoval. Jeho soucit není vágním pocitem, nýbrž výrazem veškeré moci Jeho vůle být nám nablízku a spasit nás. Ježíš nás má velice rád a chce nám být blízko.

K večeru si Ježíš dělá starost s tím, jak dát všem těm vyhladovělým a unaveným lidem najíst, a postará se o ty, kdo ho následují. A chce do toho zapojit svoje učedníky. Říká jim totiž: „*Vy jim dejte jíst*“ (v.16). A dokázal jim, že pár chleboů a ryb, které měli, může být v síle víry a modlitby rozděleno mezi všechny tyto lidi. Ježíš vykoná zázrak, ale je to zázrak víry a modlitby, podnícený soucitem a láskou. Ježíš tedy „*lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům*“ (v.19). Pán vychází vstříc lidským potřebám, ale chce, aby se každý z nás na Jeho soucitu konkrétně podílel.

Zastavme se nyní u gesta Ježíšova požehnání: „*Vzal těch pět chleboů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal, lámal chleby a dával*“ (v.19). Jak je vidět, jsou to stejné znaky, které užil Ježíš při Poslední večeři a které užívá také každý kněz, když slaví posvátnou eucharistii. Křesťanská obec se rodí a neustále obrozuje tímto eucharistickým společenstvím. Život ve společenství s Kristem je proto něco zcela jiného než pasivita a stranění se všedního života. Naopak, stále více nás zapojuje do vztahů k mužům a ženám naší doby, aby se jim dostalo konkrétního projevu Kristova milosrdenství a Jeho pozornosti. Eucharistie, kterou slavíme, nás živí Kristem a postupně nás také přetváří v Kristovo tělo a duchovní pokrm pro bratry. Ježíš chce dosáhnout všech, aby všem přinesl Boží lásku. Proto z každého věřícího vytváří služebníka milosrdenství. Ježíš spatřil zástup, bylo mu ho líto a rozmnožil chléb. Totéž činí s eucharistií. A my věřící, kteří přijímáme eucharistický chléb, jsme podněcováni Ježíšem k tomu, abychom se stejným soucitem tuto službu poskytovali druhým. Takový je postup.

Vyprávění o rozmnožení chleboů a ryb končí konstatací, že všichni byli nasyceni a ještě se sbíraly zbylé kousky (srov. v.20). Když nám Ježíš svým soucitem a svojí láskou dává milost, odpouští nám hříchy, objímá nás, má nás rád, nedělá to polovičatě, nýbrž úplně. Jako k tomu došlo tady: všichni byli nasyceni. Ježíš naplňuje naše srdce a náš život svojí láskou, svým odpuštěním a svým soucitem. Ježíš tedy dovolil svým učedníkům, aby provedli Jeho pokyn. Tak poznávají cestu, kterou je třeba se ubírat: sytit lid a zachovávat jeho jednotu, to znamená *sloužit životu a společenství*. Prosme tedy Pána, ať svoji církve neustále uschopňuje k této svaté službě, aby každý z nás mohl být ve svojí rodině, v práci a svém okolí nástrojem společenství a byl viditelným znamením milosrdenství Boha, který nechce nikoho ponechat

samotného a v nouzi, a nastalo tak společenství a pokoj mezi lidmi i společenství lidí s Bohem, protože toto společenství je životem pro všechny.

19.8.2016

Syrský patriarcha: Informační válka jde ruku v ruce s tou reálnou

Sýrie. Informační válka jde ruku v ruce s tou reálnou a má za účel manipulovat mezinárodní veřejné mínění i místní obyvatelstvo - říká pro agenturu *AsiaNews* syrský katolický patriarcha Řehoř III. Laham v souvislosti se zprávou, kterou vydala Amnesty International, o 18 tisíci lidech, kteří prý přišli o život ve státních věznicích v důsledku mučení a špatného zacházení od začátku konfliktu před pěti lety. „Jak věřit takovému souhrnnému údaji na základě několika svědectví?“ – ptá se syrský patriarcha. Organizace Amnesty International svoji zprávu zakládá na tvrzení 65 lidí, kteří údajně zmíněná „mučení přežili“ a podle nichž jde o systematickou a likvidační strategii syrské vlády. Podle syrského patriarchy jsou tyto zprávy neověřitelné, jejich zdroj, tedy zmíněná organizace „není tak nezávislá, jak tvrdí,“ a v kontextu zpráv o situaci v Sýrii „se již několikrát dopustila informačních manipulací, například v kauze užití chemických zbraní.“

19.8.2016

Evropa se stará spíše o odchod migrantů z Libye než o samu situaci v této zemi, říká mons. Bugeja

Libye. „Evropská unie se více zajímá o uprchlický exodus než o situaci místního obyvatelstva“ – tvrdí františkáni žijící v Libyi. Mons. George Bugeja OFM, koadjutor apoštolského vikariátu v Tripolisu a administrátor apoštolského vikariátu v Bengházi, tedy nejvyšší církevní představitel a jeden z pěti tamějších františkánů říká pro italský portál *Vatican Insider*: „Ve jménu Božím je možné žít v míru jako bratři. Všichni jsme lidé jediného Boha, ve kterého věříme.“ V této zemi, která se po svržení Kaddáfího vlády zmítá ve válce, nadále působí františkáni a také osm sester z kongregace Misionářek lásky. I když je zdejší křesťanská komunita početně nepatrná, přesto je důležitým opěrným bodem především pro mnohé zahraniční křesťany z Filipín, Nigerie, Senegalů, Burundi, Sierra Leone, Libérie, Nigeru a Ghany, ale také několik Evropanů. Ti se scházejí v tripoliském kostele sv. Františka (foto) ke slavení nedělní liturgie každý pátek, který je v této muslimské zemi volným dnem, zatímco neděle pracovním.

„Pastorace, byť limitovaná – říká maltský františkán, mons. Bugeja – má tady velkou váhu. Jako katolická církev nemáme těžkost se slavením liturgie. Bohoslužba se může konat pouze v kostele a pouze pro cizince. Je třeba mít neustále jasno v tom, že Libyjci jsou muslimové; my jejich víru respektujeme a oni respektují tu naši. I když jsme ve finančně komplikované situaci, snažíme se, jak jen to jde, pomáhat prostřednictvím Caritas Libye. Afričtí imigranti v Libyi, kteří jsou mnohem chudší než my, jsou velice velkodušní, pokud jde o to rozdělit se o to málo, co mají. Křesťanské komunity – vysvětluje dále františkán – jsou také ve městech Sebha, Obari, Ghat, Murzuk a Brack, kde o ně pečují tamější katechisté. Doprava mezi těmito městy je však velmi obtížná a ve většině těchto míst jsou tamější komunity věřících již dva roky bez eucharistie.“

Město Sebha má strategickou polohu, protože sem přicházejí afričtí migranti poté, co překonali poušť, aby se pokusili pokračovat v cestě do Evropy. „Bohužel – říká mons. Bugeja – je těmito lidem slibována spousta věcí, včetně cesty do lepší země, avšak důsledky, které pak musejí snášet, jsou diametrálně odlišné. Všichni víme, co se děje“ – říká maltský františkán působící v Libyi a dodává: „Zdá se, že Evropa se více stará o to, aby migranti mohli odejít z Libye, než o samu situaci v této zemi.“